

سالروز ولادت امام حسن عسکری (ع) مبارک باد

امام حسن عسکری (ع) به نقلی در ربیع الثانی سال ۲۳۲ قمری در مدینه منوره متولد شد. نام شریف آن حضرت حسن و کنیه اش ابومحمد و القابش به صامت، رفیق، زکی، هادی و عسکری معروف بودند. پدر بزرگوار آن حضرت امام هادی (ع) و مادرش بانویی صالحه به نام سوسن یا حدیثه یا سلیل بود. چون آن حضرت و پدر بزرگوارش امام هادی (ع) در سامرا در محله عسگر سکونت داشتند، آن حضرت را عسگری می‌نامیدند. (عسگر یعنی لشکر و سپاه نظامی)

امام عسکری (ع) همراه پدرش امام هادی سختی‌های بسیاری را تحمل نمود و بیشتر دوران زندگی خود را در پایتخت عباسیان یعنی "سامرا" سپری کرد. امام حسن (ع) در حالیکه ۲۲ سال سن داشت امامت را پس از پدرش بر عهده گرفت. امام هادی (ع) بارها بر امامت امام حسن (ع) پس از خودش تصریح فرموده بود، لذا پس از شهادت امام هادی (ع) تقریباً تمامی شیعیان ۱۲ امامی، امامت حضرت را پذیرفتند. در آن ایام که امام هادی (ع) را از مدینه به سامرا بردند تا تحت نظر حکمت عباسیان قرار گیرد، امام حسن عسگری (ع) را نیز به دستور متوکل عباسی به سامرا انتقال دادند و بخش عمده عمر امام (ع) در پایتخت عباسیان در سکوت مرگبار حکومت آنان گذشت.

مدت کوتاه حیات امام حسن عسگری (ع) به سه دوره تقسیم می‌شود:

تا چهار سال و چند ماه امام (و به قولی تا ۱۳ سالگی) از عمر شریفش در مدینه سپری شده، تا ۲۲ سالگی به اتفاق پدر بزرگوارش در سامرا می‌زیسته است و تا ۲۹ سالگی یعنی شش سال و اندی پس از رحلت امام دهم (ع) در سامرا ولایت بر امور و پیشوایی بر ستون برعهده داشته است. آنچه مهم است، توجه امام در فرصتهای مناسب به آینده درخشان و تابناک اسلام و امت اسلامی بود که توانست در سالهای رسالت خویش ویژگی‌های دولت حضرت مهدی (عج) را یادآور شوند و در این راه گامهای موثری چون پاسخ به مسائل علمی، رد شبهات، توجه به اصحاب، برحذر کردن آنان در همکاری با خلفا، تقویت و تحکیم مبانی امامت به صورت یک عقیده اسلامی، آماده کردن مردم برای غیبت امام مهدی (عج) و دعوت مردم به امامی که غایب خواهد بود، بردارند. ولادت با سعادت آن حضرت را باید نقطه عطفی در تاریخ تشیع دانست و اذعان داشت که این میلاد در آینده‌ای نه چندان دور تاریخ بشریت را دگرگون خواهد ساخت، چرا که فرزند برومندش روزی دادگستر جهان هستی خواهد شد.

احادیثی از امام حسن عسکری (ع)

- از ما نیست کسی که هر روز حساب خود را نکند، پس اگر کار نیکی کرده است از خدا زیادی آن را بخواهد و اگر در آن کار بدی کرده، از خدا آمرزش طلب نموده و به سوی او توبه نماید. (اصول الکافی، ج ۴، ص ۱۹۱)
- تدبیر نیمی از زندگی است. (تحف العقول، ص ۴۲۵)
- عبادت در زیاد انجام دادن نماز و روزه نیست، بلکه عبادت با تفکر و اندیشه در قدرت بی منتهای خداوند در امور مختلف می باشد. (مستدرک الوسائل: ج ۱۱، ص ۱۸۳)
- هر که پدر و مادر را اندوهگین کند، آنان را ناسپاسی کرده است. (تحف العقول، ص ۴۲۵)
- برای هر چیزی دلیلی باید، و دلیل خردمند تفکر است، و دلیل تفکر خاموشی. (تحف العقول، ص ۴۰۶)
- دو خصلت و حالتی که والاتر از آن دو چیز نمی باشد عبارتند از: ایمان و اعتقاد به خداوند، نفع رساندن به دوستان و آشنایان. (تحف العقول: ص ۴۸۹، س ۱۲، بحار الأنوار: ج ۷۵، ص ۲۷۴، ح ۲۶)
- کم گویی، حکمت بزرگی است، بر شما باد به خاموشی که آسایش نیکو و سبکباری و سبب تخفیف گناه است. (تحف العقول، ص ۴۱۴)
- بهترین چیزی که به وسیله آن بنده به خداوند تقرب می جوید، بعد از شناختن او، نماز و نیکی به پدر و مادر و ترک حسد و خودبینی و به خود بالیدن است. (تحف العقول، ص ۴۱۲)
- کسی که در مقابل مردم بی باک باشد و رعایت مسائل اخلاقی و حقوق مردم را نکند، تقوای الهی را نیز رعایت نمی کند. (بحار الأنوار: ج ۶۸، ص ۳۳۶)
- هرکس در دنیا در مقابل دوستان و هم نوعان خود متواضع و فروتنی نماید، در پیشگاه خداوند در زمره صدیقین و از شیعیان امام علی (ع) خواهد بود. (بحار الأنوار: ج ۴۱، ص ۵۵)
- همانا رسیدن به خداوند متعال و مقامات عالیه یک نوع سفری است که حاصل نمی شود مگر با شب زنده داری - و تلاش در عبادت و جلب رضایت او در امور مختلف. (بحار الأنوار: ج ۷۵، ص ۳۸۰)
- کسی قدر نعمتی را نمی داند مگر آن که شکرگزار باشد و کسی نمی تواند شکر نعمتی را انجام دهد مگر آن که اهل معرفت باشد. (بحار الأنوار: ج ۷۵، ص ۳۷۸)